

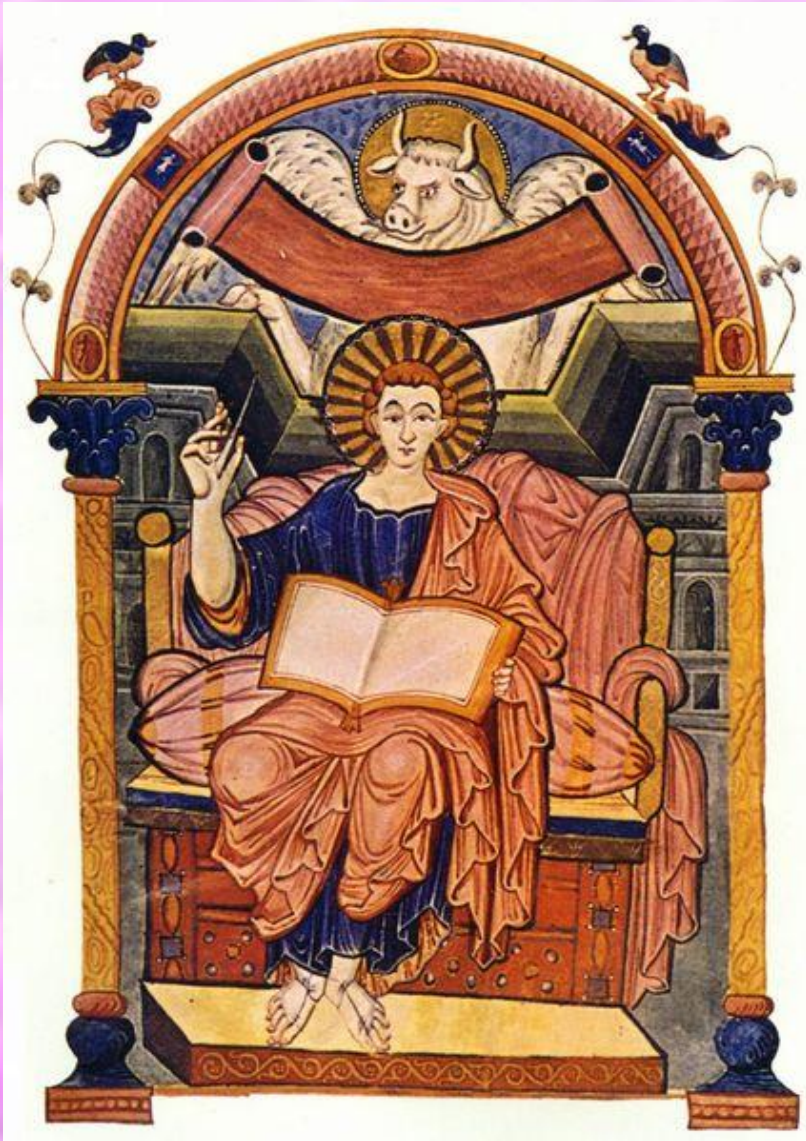
Święty Łukasz Ewangelista

Pochodził, według tradycji, z Antiochii Syryjskiej. Był poganinem, nie Żydem. Potwierdził to m. in. św. Paweł Apostoł, który pod koniec Listu do Kolosan wyliczył swych przyjaciół w dwóch grupach, najpierw tych, którzy wywodzą się z Narodu Wybranego, a następnie wywodzących się z pogaństwa. Łukasz został wymieniony w drugiej grupie. Obok jego imienia znajdujemy dopisek: "lekarz umiłowany". Paweł wspomniał o Łukaszu jeszcze w dwóch swoich pismach: w Drugim Liście do Tymoteusza (2 Tm 4,11) oraz w Liście do Filemona (Flm 24).

Łukasz był człowiekiem starannie wykształconym. Znakomicie znał ówczesną literaturę. Posługiwał się pięknym językiem greckim, był świetnym zbieraczem informacji. Potrafił dotrzeć do źródeł, do których inni nie dotarli. Powszechnie twierdzi się, że był również zdolnym malarzem. Niektórzy wymieniają ponad sto obrazów, których miałby być autorem. Zaliczają do nich też Jasnogórską Ikonę. Jednak trzeba wiedzieć, iż legenda o tym, iż św. Łukasz malował obrazy, powstała dopiero w VII stuleciu po Chrystusie. Według najstarszej tradycji św. Łukasz jest autorem dwóch ksiąg znajdujących się w kanonie Nowego Testamentu: jednej z ksiąg Ewangelii oraz Dziejów Apostolskich.

W odróżnieniu od pozostałych Ewangelistów, Łukasz nie znał osobiście Jezusa, nie był naocznym świadkiem wydarzeń, które opisał w swej Ewangelii. Podkreślił to bardzo mocno już we wstępie do niej. Natomiast w wielu zdarzeniach opisanych w Dziejach Apostolskich brał udział osobiście, jako towarzysz św. Pawła Apostoła podczas jego podróży. Dał to wyraźnie do zrozumienia, podkreślając swoje współuczestnictwo i używając formy "my" (np. Dz 16,11.16).

Dante Alighieri (1265–1321) nazwał św. Łukasza, jako autora jednej z czterech ksiąg Ewangelii, "piewcą łaskawości Chrystusa". Rzeczywiście, Jezus, którego pokazał, jest pełen dobroci, szczególną miłością darzy biednych, chorych, odrzuconych przez społeczeństwo. Tylko Łukasz zapisał Jezusowe przypowieści o zaginionej owcy, zgubionej drachmie, synu marnotrawnym.

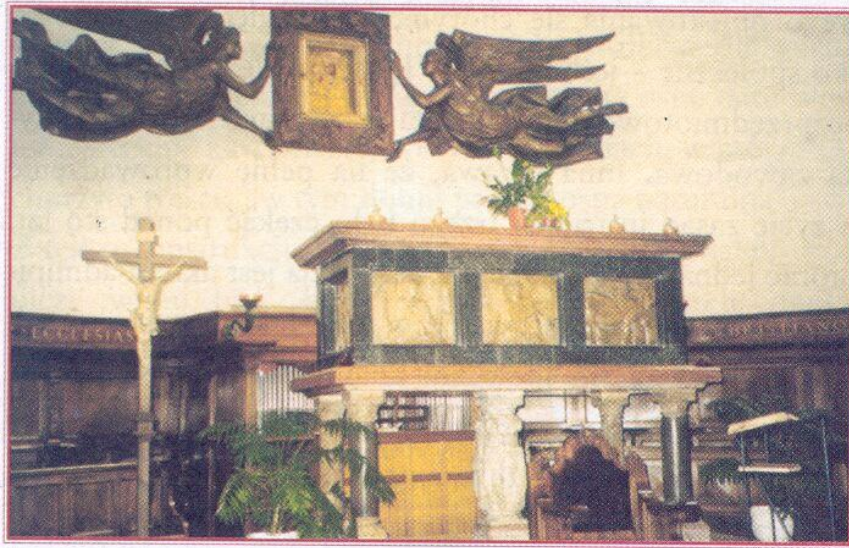

Swe dzieła adresował do chrześcijan nawróconych z pogaństwa, aby ich utwierdzać w wierze. Dlatego wiele wysiłku wkładał w docieranie do takich informacji o Jezusie, których nie znajdziemy u innych Ewangelistów. Wyjątkowo obszernie opisał na przykład wydarzenia przed narodzeniem Chrystusa i Jego dzieciństwo.

Nie wiadomo, co działo się z Łukaszem po śmierci św. Pawła. Jako miejsca jego pobytu wymienia się Achaję, Macedonię, Włochy, Francję. Być może został mianowany biskupem w jednym z miast Grecji. Pewien autor prologu do jego Ewangelii, żyjący w II wieku, pisze, że św. Łukasz „zmarł pełen Ducha Świętego” w Beocji (Grecja) w wieku 84 lat. Późniejsze legendy o męczeństwie Łukasza za Jezusa raczej nie są prawdziwe.

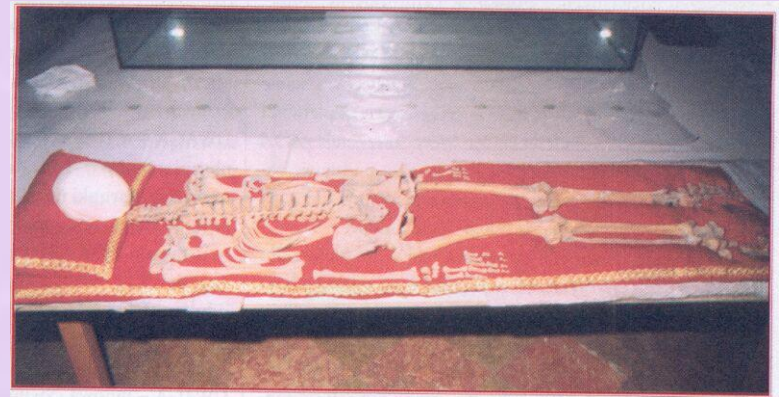

Pierwotnie Łukasz miał być pochowany w Tebach. W IV wieku jego relikwie miały zostać przeniesione do Konstantynopola i umieszczone w Bazylice Dwunastu Apostołów, a następnie w wyniku nieznanych okoliczności do Padwy. Odnalezione na przełomie XI/XII wieku na terenie cmentarnym znajdującym się w miejscu obecnego Prato della Valle relikwie św. Łukasza są otaczane czcią w klasztorze i kościele pod wezwaniem św. Justyny.

Relikwie św. Łukasza
nie są kompletne.

W 1354 roku cesarz
Karol IV

Luksemburczyk, król
czeski, zażądał
wydania czaszki św.
Łukasza i relikwia ta
znajduje się do dnia
dzisiejszego
w katedrze św. Wita
w Pradze.

Święty Łukasz, jak każdy Ewangelista, często przedstawiany jest z księgą, symbolizującą napisaną przez niego Ewangelię.

Św. Łukasz
przedstawiany jest też
często w towarzystwie
wołu lub byka. To
dlatego, że jego
Ewangelia rozpoczyna
od zjawienia się
archanioła Gabriela
w świątyni
jerozolimskiej
kapłanowi
Zachariaszowi; w tej zaś
świątyni składano Bogu
w ofierze m.in. woły.

**Święty Łukasz
jest patronem
lekarzy
i malarzy,**

Koniec

opr. s. Benita

Pomoc Duchowa

www.adonai.pl